

ת"ד 3425/07/12 - מדינת ישראל נגד דקלה פוקס

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 3425-07-12 מדינת ישראל נ' פוקס
12/08/2014
בפני כב' השופטת לאה שליזינגר שמאי

בעניין: מדינת ישראל

נגד
דקלה פוקס

הכרעת דין

בהמשך להכרעת הדין מיום 3.8.14 בה קבעתי, כי הנאשמת זכאית, להלן נימוקי הכרעת הדין.

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום, המייחס לה עבירות של אי מתן אפשרות להולך רגל לחצות מעבר חצייה בבטחה, עבירה בניגוד לסעיף 67(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, נהיגה בקלות ראש וגרימת חבלה של ממש, עבירה בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 בקשר עם סעיף 38(3) לפקודה.

2. עפ"י הנטען בכתב האישום, בתאריך 12.10.11 שעה 10:25 לערך, נהגה הנאשמת ברכב פרטי מתוצרת פורד ברח' גולומב ברעננה מכיוון מערב למזרח והתקרבה לצומת עם רח' אליעזר יפה. בצומת, ברח' גולומב, מסומן לרוחב הכביש מעבר חצייה להולכי רגל. אותה שעה חצתה את הכביש במעבר החצייה הגב' צ'רקסקי נינל ילידת 1928 (להלן: "הולכת הרגל"), כשהיא חוצה מימין לשמאל בכיוון נסיעת הנאשמת. לפי הנטען, הנאשמת נהגה בקלות ראש, לא נתנה תשומת לב מספקת לדרך, לא אפשרה להולכת הרגל לחצות את מעבר החצייה בבטחה, המשיכה בנסיעה ופגעה בהולכת הרגל לאחר שזו חצתה כ-2 מטר מרוחב הכביש (להלן: "התאונה"). כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל חבלות של ממש אשר כללו, בין היתר, שבר ברגל שמאל.

3. בהקראה שהתקיימה ביום 14.1.13, בפני סגנית הנשיאה (כתוארה דאז) כב' השופטת הבכירה א. וישקין, הודתה הנאשמת בנהיגה, בזמן ובמקום, אולם כפרה בעצם התרחשות התאונה ובעובדה כי הנפגעת חצתה

את הכביש במעבר חציה . הנאשמת גם כפרה מחוסר ידיעה מהיכן חצתה הנפגעת וטענה, שהולכת הרגל נפלה מכח עצמה ולא כתוצאה מפגיעה בה.

4. בדיוני ההוכחות העידו:

מטעם המאשימה:

1. הולכת הרגל נינל צ'רקסקי (עת/2) - באמצעותה הוגשו בהסכמה מסמכים רפואיים (ת/1 ו-ת/2), עותק התיק מחברת הביטוח, וכן הוגשה סקיצה (נ/1, נ/2) .

2. הבוחן רס"ב ברק צורף (עת/1) - שערך דו"ח בוחן (ת/4), סקיצה של המקום (ת/5), תרשים (ת/6) ולוח תצלומים (ת/7).

3. הודעת נהג תחת אזהרה (ת/3)

מטעם ההגנה:

1. הנאשמת (עה/1)

2. עו"ד נועה אלוני (עה/2)

3. אודליה כהן (עה/3).

5. הדין

השאלה השנויה במחלוקת הינה האם החבלה שנגרמה לנפגעת הינה כתוצאה מתאונת דרכים שגרמה הנאשמת או כתוצאה מנפילה שאין לה כל קשר לנאשמת.

6. עדות הולכת הרגל - עת/1

עת/1 סיפרה בעדותה בבי"המש, כי הלכה ברח' גולומב ובהגיעה לצומת עם רח' אליעזר יפה החלה לחצות את מעבר החצייה לכיוון ביתה הנמצא מעבר לכביש. העדה ציינה, כי בטרם חצתה הביטה לצדדים ולא הבחינה בכלי רכב ומשכך החלה בחצייה בהליכה מתונה. בהגיעה לאמצע מעבר החצייה, נדחפה על ידי רכב ונפלה על הכביש. כתוצאה מהתאונה נגרמו לה 3 שברים (פרוט' מיום 10.4.13 עמ' 2 ש' 3 ואילך).

העדה ציינה, כי הרכב פגע בה בירך שמאל, היא נפלה והתלכלכה בפלג גופה השמאלי וכדבריה: " אני הייתי שחורה" (פרוט' מיום 10.4.13 עמ' 2 ש' 30). כשנשאלה שוב באיזה צד התלכלכה בשחור, הצביעה על פלג גופה השמאלי (עמ' 3 ש' 2).

הנפגעת גם ציינה כי נפגעה מהרכב באיזור הירך ונגרמו לה שברים בברך ובאגן.

בחקירתה הנגדית, שללה העדה אפשרות, כי מעדה וכתוצאה מכך נחבלה וכן שללה את גירסת ההגנה כפי שנטענה הן ע"י הנאשמת והן ע"י ע"ה/3, כי לא היתה בכלל תאונה. העדה ציינה כי קיבלה מכה חזקה מאד מהרכב בצד שמאל.

העדה חזרה על גירסתה, כי חצתה את הכביש במעבר החצייה ורכב הנאשמת הגיח לפתע, פגע בה בצד שמאל וכתוצאה מכך היא נפלה לכביש על פלג גופה הימני (עמ' 11 ש' 25).

כשעומתה הולכת הרגל עם קביעות הבוחן, כי חצתה את הכביש שלא במעבר חציה, השיבה, כי כשנפלה אולי היתה מאחורי מעבר החציה, או שאולי כתוצאה מהמכה, היא עפה קדימה (עמ' 6 ש' 19).

העדה סיפרה, כי נפגעה בגופה ע"י פגוש הרכב (שם, ש' 22). היא שבה וחזרה, כי לא ראתה את הרכב לפני שהחלה בחצייה (שם, ש' 19) וכי לאחר שהרכב פגע בה, הוא עצר ולא זז ממקומו (עמ' 5 ש' 16 ואילך).

העדה שללה את העובדה, שהתייעצה עם עו"ד בנוגע לתאונה מאז שארעה ועד יום עדותה בבי"המש (עמ' 5 ש' 30-31) והשיבה, כי גם בתה או נכדה לא התייעצו עם עו"ד (שם ש' 32 ועמ' 6 ש' 1 ואילך).

7. עדות הבוחן עת/2

ככלל יש לומר, כי מסקנות דו"ח הבוחן מעטות ומצומצמות.

המידע העולה מהדו"ח הינו כי האירוע התרחש באור יום, מזג האוויר נאה והראות טובה. כביש האספלט תקין, נקי ויבש והסימונים על הכביש נראים וברורים. שדה הראיה מכיוון הגעת הנאשמת פתוח לפני 40 מטרים לפחות. על הכביש לא נמצאו סימני בלימה או סימני נפילה ועל רכב הנאשמת לא נמצא נזק או ממצאים אחרים להוציא ניגוב אבק של אצבע, כאשר הבוחן מצוין, כי אינו יכול לקבוע, שהוא שייך להולכת הרגל. עוד צוין הבוחן, כי מחוסר ממצאים לא ניתן לקבוע את מקום האימפקט. כמו כן, על פי מיקום רכב הנאשמת קבע הבוחן, כי הולכת הרגל חצתה מרחק של לא פחות מ-2 מטרים טרם נפגעה. לא נמצאו ליקויים ברכב הנאשמת.

הבוחן צוין בעדותו בבי"המש, כי מבחינת שדה הראייה לא הייתה קיימת שום מגבלה וניתן היה להבחין בכל הולך רגל על מעבר חצייה ועל המדרכה הסמוכה אליו. עוד הוסיף, כי מסקנתו בנוגע לאשמתה של הנאשמת התבססה על עדותה של הולכת הרגל, מיקום רכב הנאשמת שנמצא אחרי מעבר החצייה והחבלה - שבר בשוק רגל שמאל של הולכת הרגל, המתיישבת עם כיוון החצייה ועם אפשרות של פגיעה קלה.

בחקירתו הנגדית אישר הבוחן, כי לא יכול היה לקבוע את מיקום האימפקט (עמ' 14 ש' 26) וכי לא קיימים סימני בלימה (ש' 22).

הבוחן נחקר לגבי הממצאים על רכב הנאשמת והסביר, כי לא יכול היה לקבוע מקום האימפקט בהעדר פגיעה כלשהי ברכב או סימן כלשהו למגע בין הולכת הרגל לרכב, להוציא נגיעת אצבע שלא ברור למי היא שייכת.

הבוחן ציין עוד, כי בתיק לא היו עדי ראיה ובפניו עמדו שתי גירסאות- זו של הנפגעת וזו של הנאשמת. בסופו של דבר החליט להעמיד לדין את הנהגת, כפי שהסביר: "על סמך עדותה של הולכת הרגל, שטענה שחצתה במעבר חציה, על פי המיקום הסופי של הרכב שנעצר אחרי מעבר החציה, כך שאם יש אמת בדבריה של הולכת הרגל, היא אכן נפגעה מהרכב " (עמ' 13 ש' 26 ואילך).

ב"כ הנאשמת עימת את הבוחן עם גירסת הנאשמת, כי הולכת הרגל מעדה בעת שחצתה את הכביש ועל כך השיב העד: "לא נמסרו לי פרטים כאלה, לא שחקרתי את הולכת הרגל ולא הנאשמת, אם הייתי חוקר יכול להיות שהחלטה (להגיש כתב אישום) הייתה משתנה" (פרוט' מיום 17.10.14 עמ' 14 ש' 10-11) ועוד הוסיף בהתייחס לשאלה האם ראוי היה לבחון הפרטים הנוספים שנודעו, עדת הראייה ומצבה הרפואי של הולכת הרגל, כי: "ברור ששווה חקירה- אני לא רוצה להאשים סתם נהג" (שם, עמ' 17 ש' 15-16).

הבוחן הודה, כי באם היתה עדות של עד ראיה, שאומר, כי הנפגעת נפלה מעצמה והנפילה לא היתה כתוצאה מבהלה מהרכב שנע לעברה, יתכן שמסקנתו היתה משתנה (עמ' 14 ש' 9).

הבוחן ציין כי במקרה כמו המקרה דנן, בו רכב נוסע במהירות נמוכה ופוגע בהולך רגל, הולך הרגל יכול ימינה (עמ' 15 ש' 16).

כשעומת עם גירסת עת/1, כי גופה התלכלך בשחור מהאספלט, השיב כי גם אם הולך רגל יכול על הכביש הוא לא יתלכלך בשחור וכי עת/1 לא ציינה בפניו כלל כי התלכלכה בשחור (שם ש' 20-22).

עדות הנאשמת

8. בחקירתה במשטרה ביום 18.10.11 ובעדותה בבית המשפט מסרה הנאשמת כי במועד האירוע נסעה ברחוב גולומב מכיוון מערב למזרח ובהגיעה לצומת עם רחוב אליעזר יפה עצרה לפני קו העצירה, וידאה, כי אין הולכי רגל המתעתדים לחצות את מעבר החציה והתקדמה באיטיות לעבר הצומת, בכדי שתוכל להיטיב לראות את הרכבים המגיעים משמאל בטרם תחל פנייתה לימין, ועצרה על מעבר החציה. לאחר מכן, ובטרם החלה בפנייה ימינה הפנתה הנאשמת מבטה לשמאל, לכיוון הגעת המכוניות, ואחר כך לימין ואזי הבחינה בהולכת הרגל (עת/1) מועדת לפני רכבה תוך שרכבה בעצירה מוחלטת. הנאשמת העבירה את ידית ההלוכים ל"PARKING", מיהרה להרים את בלם היד ויצאה לסייע להולכת הרגל. לדבריה, לא היה כל מגע בין רכבה לבין הולכת הרגל.

בעדותה בבימה"ש חזרה על גירסתה זו.

9. בחקירתה, שללה הנאשמת מכל וכל אפשרות, שרכבה היה בתנועה תוך שהיא מדגישה, שהייתה בעצירה מוחלטת שעה שהבחינה בהולכת הרגל מועדת לפני רכבה. הנאשמת ציינה כי בעקבות המעידה הולכת הרגל נפלה על צידה השמאלי ובמרחק מרכבה, שכן בשעה שיצאה הנאשמת לסייע להולכת הרגל נותר מרווח עמידה בין רכבה להולכת הרגל. מצב דברים זה מתיישב עם גרסת הולכת הרגל, שטענה, כי פלג גופה השמאלי השחיר כתוצאה מהנפילה והחיוך עם הכביש וכן מתיישב עם ממצאי הבוחן להעדר סימני בלימה או סימני מגע על רכב הנאשמת.

10. נועה אלוני עה/2

עדה זו סיפרה בעדותה בביהמ"ש כי היא עו"ד, העובדת כמנהלת מדור חובה בחברת ביטוח "שירביט", שביטחה את רכבה של הנאשמת בביטוח חובה. היא הביאה עמה את המסמכים הרפואיים הנוגעים לעת/1 (נ/10, נ/11) ואת אלו הנוגעים לתביעת עת/1 מהחברה (נ/12, נ/13). העדה ציינה כי עפ"י המסמכים, עת/1 הגישה תביעה לחברה באמצעות עו"ד שירית אורון ביום 16.1.12 (עמ' 25 ש' 15).

העדה לא נחקרה בחקירה נגדית.

אודליה כהן עה/3

11. הנאשמת הביאה לעדות מטעמה עדת ראייה. העדה העידה, כי אין בינה לבין הנאשמת כל היכרות עובר לאירוע ואפילו לאחריו, שכן עדת הראייה נפגשה עם הנאשמת לראשונה בבית המשפט בעת מתן עדותה (עמ' 26 ש' 14).

העדה העידה, כי ראתה את האירוע מתחילתו, שכן באותה העת נסעה היא ברח' אליעזר יפה מכיוון צפון לדרום ובהגיעה לצומת עם רח' גולומב הבחינה ברכב הנאשמת כשהוא עוצר לאחר מעבר החצייה והולכת הרגל יורדת מהמדרכה, חוצה באמצע הכביש ונופלת נפילה חדה מבלי שהיה כל מגע בינה לבין רכב הנאשמת. מה שהעורר את שימת ליבה לאירוע היה, כי הנפילה של הנפגעת "היתה קצת חשודה" (עמ' 25 ש' 27). לאחר מכן עצרה העדה את רכבה וניגשה לסייע להולכת הרגל. העדה הוסיפה וציינה, כי היא ניגשה מיוזמתה לנאשמת ומסרה בידיה כרטיס ביקור אישי למקרה שתצטרך את עזרתה בעתיד. היא הדגישה, כי ירדה מרכבה, בו היו אותה עת 3 ילדים וניגשה למקום, כי הנפילה של הנפגעת נראתה לה תמוהה (עמ' 26 ש' 6) ו"מאד לא אמיתית" (שם, ש' 7).

בחקירתה הנגדית הדגישה העדה שוב ושוב, כי ראתה את האירוע במלואו- "אני ראיתי הכל. ממש את הכל" (פרוט' מיום 1.5.14 עמ' 28 ש' 14), והוסיפה, כי נוכח העובדה שמדובר בצומת רחובות היא היתה בנסיעה איטית ועל כן יכלה היא להבחין בברור ובנקל בהולכת הרגל יורדת מהמדרכה לכביש כשרכב הנאשמת היה במצב של עצירה והולכת הרגל מעדה ונפלה (שם ש' 15).

בחינת הראיות בתיק

12. מצילומי זירת האירוע (ת/7) ניתן להבחין כי רכב הנאשמת עומד כולו על מעבר החציה כאשר חזית הרכב בולטת מעט ממעבר החציה.

13. מסקנתו של הבוחן מסתמכת למעשה על גירסתה של הולכת הרגל בלבד ובהעדר ממצאים היא אף אינה חד משמעית כי אם הנחה או השערה והוא הודה כי אם היתה מובאת בפניו עדות של עד נייטרלי, כי הנאשמת היתה בעצירה מלאה ונפילתה של הולכת הרגל לא היתה קשורה לרכב, מסקנתו היתה משתנה. מבלי לבקר את מסקנתו של הבוחן סבורתני, כי נוכח העובדה, שהובא לידיעת התביעה, גם אם באיחור

ניכר, קיומה של עדת ראייה, היה מקום לזמנה לצורך השלמת חקירה ולביסוס האשמה. על אחת כמה וכמה, כאשר המסקנה להגשת כתב אישום כנגד הנאשמת מתבססת על עדות הנפגעת בלבד, שהינה בעלת אינטרס ברור בתוצאות המשפט ובכך, כי נפילתה תוכר כתאונת דרכים.

ברם, בעדותה של הנפגעת לוקה במספר אי התאמות שמטילות צל וספק על אמיתות עדותה.

14. הבוחן העיד, כי ברכבה של הנאשמת לא היה שום סימן של מגע ברכב עצמו, פרט לניגוב אבק בגודל אצבע שאף לגביו לא ניתן לקבוע כי הוא קשור לתאונה. אילו היה מגע בין הרכב ובין העדה, היה נותר סימן ברכב הנאשמת אך האבק היה בשטח נרחב.

15. תיאורה של העדה, כי היא נפלה על צידה השמאלי ו"נהייתה שחורה" מנוגדת למסקנת הבוחן, כי במצב דברים בו הרכב הפוגע מגיע מצד שמאל של הולך הרגל במהירות איטית "הולך הרגל יקבל מכה ויפול ימינה" (פרוט' 17.10.13 עמ' 15 ש' 16) הבוחן גם שלל טענה, כי כתוצאה מנפילה שכזו יכול הולך הרגל להתלכלך "אם תיפול על הכביש לא תהיה שחור" (שם, ש' 20).

16. סתירה נוספת בעדותה ניתן למצוא בעניין מיקום כלי רכב הנאשמת. בתחילה טענה העדה, כי הרכב לא הוזז ממקומו אולם משהוצגה לה תמונה בה נראה רכב הנאשמת על מעבר החצייה, טענה, כי אינה זוכרת האם הוזז אם לאו, ומשעומתה עם העובדה, כי דבר זה מטיל ספק בגרסתה, שחצתה את הכביש במעבר החצייה ואינו מתיישב עם תרשים הבוחן טענה: "אולי כשנפלתי הייתי מאחורי המעבר חצייה. אולי מהמכה קצת עפתי קדימה" (פרוט' מיום 10.4.13 עמ' 6 ש' 19). טענה זו כי הועפה הועלתה לראשונה רק בשלב זה כדי לנסות ליישב את הסתירה בדבריה.

17. גרסתה של הנפגעת לפיה בטרם החלה לחצות הסתכלה לצדדים ולא ראתה את רכב הנאשמת מגיע לכיוונה אינה מתיישבת עם הגיונם של דברים. שכן לטענתה, רכב הנאשמת פגע בה באמצעו של מעבר החצייה וכשהיא צועדת מתונות. במצב דברים זה, ובהתייחס לעובדה כי שדה הראייה פתוח ובהעדר סימני בלימה המעידים על מהירות נסיעה גבוהה כפי שנקבע בדו"ח הבוחן, הרי שהיה עליה להבחין ברכב הנאשמת מגיע לכיוונה, אם אכן התאונה התרחשה כפי שטענה.

18. דבר נוסף שיש בו להשליך על מהימנות העדה נעוץ בעובדה כי הנאשמת בחרה, פעם אחר פעם, להשיב בשלילה לשאלה האם פנתה, היא או אחד מקרובי משפחתה, לעו"ד ו/או לחברת הביטוח לצורך הגשת תביעה לקבלת פיצויים בגין התאונה. מעדותה של נציגת חברת הביטוח (עה/2) ומהמסמכים שהוגשו עולה כי נפתחה תביעה עוד ביום 16.1.12 ע"י עו"ד מטעמה של העדה. היינו, העדה לא אמרה אמת בעניין זה בעדותה בבי"המש.

19. בנסיבות אלה לא ניתן לומר, כטענת המאשימה בסיכומיה, כי עדותה של הולכת הרגל הייתה ללא כל דופי

כיון שעדות זו רצופה סתירות ותמיהות, שלא לומר אי דיוקים של ממש, על כן לא ניתן ללמוד ממנה ברמת וודאות מספיקה לצורך הרשעה בפלילים על אופן התרחשות האירוע ויש בה כדי להשפיע על מהימנות גירסת הולכת הרגל בכללותה.

20. יתרה מכך, ע"פי העובדות שבפנינו, ובהתייחס לגרסת הולכת הרגל, הרי שהספיקה היא לחצות מחצית ממעבר החצייה בטרם נפגעה, לטענתה, מרכב הנאשמת. במצב דברים זה לא ניתן לשלול האפשרות שהולכת הרגל החלה לחצות את הכביש שעה שרכב הנאשמת כבר היה על מעבר החצייה או לכל הפחות בתחילתו וכי נפילתה אינה קשורה כלל להימצאות הרכב במקום.

21. לעומת זאת, גרסתה של הנאשמת עקבית וקוהרנטית ונמסרה באופן סדור עוד בחקירתה במשטרה וגם בעדותה בפני, והיא אינה סותרת ממצאי דו"ח הבוחן.

התרשמתי, כי עדותה של הנאשמת הייתה כנה באשר להתרחשות האירוע ושיקפה את המציאות כהווייתה. הנאשמת לא הפריזה או המעיטה בתיאור השתלשלות האירוע אלא ציינה את העובדות בפשטות ובהירות, והסברה מדוע פרח מזכרונה קיומה של עדת ראיה וכיצד נזכרה בה לבסוף נשמע הגיוני ומתקבל על הדעת. עדותה נמצאה איפוא אמינה בעיני ואני נותנת לה את מלוא המשקל.

22. בבואי לקבוע האם גרסת הנאשמת סבירה הסתמכתי, בין היתר, על תמונות כלי הרכב, מקום הימצאו ביחס למעבר החצייה, דו"ח בוחן התנועה ועדותה ועדות עה/3.

מאחר שהממצאים מתיישבים גם עם התרחיש בו הנאשמת כלל לא פגעה בהולכת הרגל, הרי שאפשרות זו אינה תיאורטית כלל ועיקר והינה מתקבלת על הדעת בנסיבות המקרה. משכך, מצאתי כי עלה בידי ההגנה, לטענת ספק כי אכן לא מן הנמנע שהולכת הרגל מעדה מבלי שהיה מגע או קשר לנאשמת.

23. עה/3 הותירה עלי רושם מהימן ואני מוצאת את עדותה סבירה והגיונית שיכלה היא להבחין במתואר, שכן אין מדובר באירוע רגעי של חלקיק השנייה, כפי שטוענת המאשימה, אלא בהליכה של כ-2 מ', בצורה מדודה ע"י הולכת רגל מבוגרת כאשר שדה הראייה בצומת פתוח, מצב בו יכלה העדה להבחין בהשתלשלות העניינים.

מדובר כאמור בעדות של עדה ניטרלית, אשר ראתה את האירוע במלואו והעידה באופן מפורש ומפורט על שהתרחש וכן מדובר בעדה, שאין לה כל עניין בתוצאות ההליך. כל אלה מחזקים את גרסת הנאשמת ויוצרים מסכת עובדתית, המתיישבת עם גירסת הנאשמת ועם ממצאי הבוחן.

יתר על כן, העובדה, שהעדה מצאה לנכון למסור את כרטיס הביקור שלה לנאשמת דווקא ולא להולכת הרגל, תומכת בגירסתה שלא ראתה כל אשמה בנהיגה הנאשמת.

24. מצאתי טעם בדברי המאשימה כי הדעת נותנת, שהנאשמת תמסור עובדת היותה של עדה לתאונה עוד בחקירתה במשטרה. אולם יחד עם זאת, כאמור, מקבלת אני את הסבר הנאשמת לפשר השיהוי הרב וזאת נוכח העובדה, כי מדובר באירוע ראשון מסוגו בו מעורבת הנאשמת, ומטבע הדברים הגיוני, שהייתה היא נסערת ומתוחה והדבר בה לידי ביטוי גם בחקירתה במשטרה, לראשונה בחייה, ועל כן נשתכח ממנה עניין העדה וכרטיס הביקור שמסרה בידיה.

סוף דבר

25. במחלוקת בין הצדדים סבורתני, כי גירסת הנאשמת סבירה ואינה סותרת את הממצאים ומעלה ספק בנוגע לעצם התרחשות התאונה ואשמתה באחריות לה. משכך, אני קובעת כי לא הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הולכת הרגל נחבלה מרכב הנאשמת או כתוצאה מנהיגת הנאשמת או באשמתה.

26. לא מצאתי כל ממש בטענת המאשימה על קיומן של סתירות בעדותה של הנאשמת. הנאשמת, נתנה הסבר מניח את הדעת על ההבדלים שבין עדותה במשטרה ועדותה בפני והם נראים לי סבירים ואמיניים.

על כן אינני מוצאת לנכון לפקפק באמיתות עדותה.

27. לפיכך נראה לי, כי גרסת הנאשמת קרובה יותר לאמת מאשר גרסת הולכת הרגל ואשמת הנאשמת לא הוכחה.

לפיכך, אני מזכה אותה מהעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

המזכירות תשלח עותק ההחלטה לצדדים.